

EUROPAPARLAMENTET

2009 - 2014

Plenarhandling

30.3.2011

B7-0229/2011

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

till följd av uttalandena av rådet och kommissionen

i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen

om FN:s fjärde konferens om de minst utvecklade länderna (9–13 maj 2011)

**Eleni Theocharous, Filip Kaczmarek, Gay Mitchell, Michèle Striffler,
Maurice Ponga, Alf Svensson**
för PPE-gruppen

RE\862799SV.doc

PE459.762v01-00

SV

Förenade i mångfalden

SV

B7-0229/2011

Europaparlamentets resolution om FN:s fjärde konferens om de minst utvecklade länderna (9–13 maj 2011)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av de kriterier som Ecosocs kommitté för utvecklingspolicy har fastställt för att identifiera de minst utvecklade länderna,
- med beaktande av Parisförklaringen för de minst utvecklade länderna från september 1990,
- med beaktande av rapporten från FN:s konferens för handel och utveckling (Unctad) med titeln ”The Least Developed Countries – Report 2002 – Escaping the Poverty Trap”,
- med beaktande av åtgärdsprogrammet från Bryssel för de minst utvecklade länderna, som antogs vid FN:s tredje konferens om de minst utvecklade länderna i Bryssel i maj 2001,
- med beaktande av rapporten från FN:s generalsekreterare om genomförandet av åtgärdsprogrammet för de minst utvecklade länderna för årtiondet 2001–2010 (A/65/80),
- med beaktande av FN:s generalförsamlings resolution 63/227 från 2009 om genomförandet av åtgärdsprogrammet från Bryssel för de minst utvecklade länderna för årtiondet 2001–2010,
- med beaktande av FN:s generalsförsamlings resolution 64/213 från 2010 om FN:s fjärde konferens om de minst utvecklade länderna,
- med beaktande av EU:s Allt utom vapen-initiativ,
- med beaktande av resultaten från FN:s högnivåmöte i september 2010 om millennieutvecklingsmålen,
- med beaktande av kommissionens arbetsdokument av den 16 februari 2011 om EU:s ståndpunkt inför FN:s fjärde konferens om de minst utvecklade länderna,
- med beaktande av Cotonouavtalet och de tillhörande handelsprotokollen,
- med beaktande av artikel 110.2 i arbetsordningen, och av följande skäl:
 - A. FN konstaterade 1971 att de minst utvecklade länderna utgör den fattigaste och svagaste delen av världssamfundet. Antalet minst utvecklade länder har nästan fördubblats – från 25 till 49 – sedan denna länderkategori inrättades.
 - B. Världssamfundet har inrättat tre åtgärdsprogram sedan 1981 för att mobilisera globalt stöd för socioekonomisk utveckling i de minst utvecklade länderna.

- C. Vid FN:s tredje konferens om de minst utvecklade länderna kom man överens om ett tioårsprogram med åtgärder som ska genomföras av de minst utvecklade länderna och deras utvecklingspartner för att minska den extrema fattigdomen och den kroniska hungern genom riktade interventioner inom sammanlänkade områden.
- D. Eftersom Brysselprogrammet har löpt ut har FN:s generalförsamling sammankallat FN:s fjärde konferens om de minst utvecklade länderna, vilken kommer att äga rum i Istanbul. Syftet är att utbyta bästa praxis och erfarenheter samt göra en kartläggning av politiken och de utmaningar som de minst utvecklade länderna kommer att ställas inför under det kommande årtiondet liksom av de åtgärder som behöver vidtas.
- E. Endast tre länder – Botswana, Kap Verde och Maldiverna – har lyckats lämna kategorin minst utvecklade länder under det senaste årtiondet.
- F. Trots långtgående politiska reformer har de minst utvecklade länderna inte kunnat åtgärda bristen på administrativa och ekonomiska resurser.
- G. Den finansiella och ekonomiska krisen, liksom livsmedelsförsörjningskrisen och energikrisen, har visat att de minst utvecklade länderna är extremt sårbara för externa chocker. Kriserna har också påverkat deras mänskliga utveckling.
- H. Hälften av människorna i de minst utvecklade länderna – dvs. över 800 miljoner människor – kan inte utöva sina grundläggande rättigheter och tillgodose sina grundläggande behov när det gäller tryggad livsmedelsförsörjning och självförsörjning av livsmedel. Det finns en rad orsaker till fattigdomen i de minst utvecklade länderna, bland annat brist på utbildning, hälso- och sjukvård och social infrastruktur samt stor sårbarhet för naturkatastrofer.
- I. Mellan 2000 och 2010 steg indexet för mänsklig utveckling endast från 0,34 till 0,39 i genomsnitt, och genomsnittliga minst utvecklade länder är endast på väg att uppnå två av de sju indikatorerna för millennieutvecklingsmålen.
- J. Det offentliga utvecklingsbiståndet har visserligen ökat avsevärt, men biståndet ligger fortfarande långt under det mål på 0,2 procent som ställts upp i Brysselprogrammet, och merparten av de minst utvecklade länderna konfronteras fortfarande med extrem fattigdom, brist på produktionskapacitet och stigande arbetslöshet.
- K. Den ekonomiska stagnationen beror framför allt på politisk instabilitet, inre oroligheter, dålig samhällsstyrning och korrupcion. Omkring en tredjedel av de minst utvecklade länderna är eller har varit drabbade av våldsamma konflikter.
- L. Bestämmelserna i Lissabonfördraget och det beslut som godkändes av rådet 2005 omfattar en sammanhållen politik för handels- och utvecklingssamarbete, klimatförändringar, transport, energi, tryggad livsmedelsförsörjning, migration och den gemensamma jordbruks- och fiskeripolitiken.
- M. Stöd för hållbar utveckling omfattar stöd för hälsa och utbildning, främjande av demokrati och rättsstatsprincipen samt respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna. Allt detta är grundläggande inslag i EU:s utvecklingspolitik.

1. Europaparlamentet välkomnar beslutet från FN:s generalförsamling att i maj 2011 hålla en fjärde konferens om de minst utvecklade länderna. Detta är en möjlighet för världssamfundet att bekräfta det globala åtagandet att tillgodose behoven hos de minst utvecklade länderna och uppbåda ytterligare resurser för att stödja dem.
2. Europaparlamentet efterlyser en övergripande bedömning av Brysselprogrammet och anser att det nya programmet måste leda till konkreta resultat. Det måste innehålla tydliga mål och indikatorer samt bygga på effektiva och transparenta övervaknings- och uppföljningsmekanismer.
3. Europaparlamentet betonar att EU:s utvecklingsbistånd bör vara tillgängligt för alla utvecklingsländer. De minst utvecklade länderna måste emellertid ägnas särskild uppmärksamhet eftersom utrotning av fattigdom fortfarande är det främsta målet.
4. Europaparlamentet påminner om målet att länderna ska kunna arbeta sig upp från kategorin minst utvecklade länder, och framhåller den ram som fastställdes vid toppmötet om millennieutvecklingsmålen i september 2010 för att påskynda utrotningen av fattigdom, skapa hållbar ekonomisk tillväxt för alla, god samhällsstyrning och kapacitetsuppbyggnad.
5. Europaparlamentet bekräftar vikten av att uppnå målet för det offentliga utvecklingsbiståndet, dvs. att 0,15–0,20 procent av BNI ska gå till de minst utvecklade länderna. Man bör därför avsätta inhemska resurser och införa innovativa finansieringsmekanismer som en kompletterande åtgärd.
6. Europaparlamentet anser att EU, som är den största givaren av utvecklingsbistånd, måste fortsätta att stödja de minst utvecklade länderna genom att anta en gemensam ståndpunkt. EU bör också förbättra samarbetsmekanismerna med sina partner bland de minst utvecklade länderna på ett sätt som uppmuntrar ömsesidig ansvarighet och ömsesidiga skyldigheter.
7. Europaparlamentet påminner om att det långsiktiga målet för utvecklingssamarbetet måste vara att skapa förutsättningar för hållbar ekonomisk utveckling. Det är därför viktigt att urskilja behov och strategier samt diversifiera och förbereda liberalisering genom att öka produktionen, utbudet och handelskapaciteten. Dessutom är det viktigt att öka de minst utvecklade ländernas förmåga att dra till sig investeringar.
8. Europaparlamentet understryker att regeringarna i de minst utvecklade länderna måste organisera övergången till en mer diversifierad produktion. Parlamentet uppmanar EU att hjälpa partnerländerna att bygga upp kapacitet för att hantera utvecklingen på ett konsekvent sätt, eftersom detta är nödvändigt för att garantera de minst utvecklade ländernas ansvar för sin egen utvecklingsprocess.
9. Europaparlamentet betonar att det behövs nya åtgärder för att integrera de minst utvecklade länderna i världsekonomin och förbättra deras tillgång till EU:s marknader. Parlamentet uppmanar kommissionen att öka sitt handelsrelaterade bistånd för att hjälpa de fattigaste länderna att hantera den konkurrens som uppstår när marknaden liberaliseras.
10. Europaparlamentet upprepar att EU:s Allt utom vapen-initiativ även i fortsättningen bör

utgöra en hörnsten i EU:s förbindelser med de minst utvecklade länderna. Detta initiativ ger varor från de minst utvecklade länderna fritt marknadstillträde utan några kvoter. Parlamentet understryker att systemet har kompletterats med nya, enklare och mer utvecklingsvänliga ursprungsbestämmelser för EU:s allmänna preferenssystem, vilka bör underlätta handeln från de minst utvecklade länderna.

11. Europaparlamentet anser att alla industriländer och de flesta tillväxtländer bör öppna sina marknader för varor från de minst utvecklade länderna med hjälp av liknande initiativ.
12. Europaparlamentet är medvetet om att man inte helt har uppnått alla de ursprungliga målen med Allt utom vapen-initiativet. Kvaliteten på och omfattningen av handeln från de minst utvecklade länderna till EU:s marknad har därför inte uppfyllt förväntningarna, vilket framför allt beror på att det saknas lämplig handelsrelaterad infrastruktur och hamninfrastruktur. Parlamentet anser att sådan infrastruktur bör utvecklas eftersom det är avgörande för att man ska kunna öka handelskapaciteten.
13. Europaparlamentet betonar att regional handel och regional integration är viktiga faktorer för att utvidga utsikterna för och storleken på de minst utvecklade ländernas marknader. Parlamentet understryker i detta sammanhang att balanserade och övergripande avtal om ekonomiskt partnerskap kan ge särskilt stöd när det gäller att främja tillväxt och underlätta handelskapaciteten.
14. Europaparlamentet betonar vikten av regionalt samarbete och större delaktighet från alla aktörers sida, däribland nationella och regionala aktörer, nationella parlament, det civila samhället och den privata sektorn.
15. Europaparlamentet anser att man måste prioritera tryggad livsmedelsförsörjning och produktionskapacitet inom jordbruket i de minst utvecklade länderna med hjälp av effektiva åtgärder när det gäller prisvolatilitet, reglerade råvarupriser samt skydd för de minst utvecklade länderna och hantering av deras sårbarhet.
16. Europaparlamentet påminner om att fred och säkerhet är en förutsättning för utvecklingspolitiken. EU bör ta ett mer samordnat grepp om problematiken för att komma till rätta med stabilitetsfrågorna i de minst utvecklade länderna och stödja deras arbete med att tillägna sig den kapacitet som behövs för att bygga upp fredliga, demokratiska och inkluderande stater.
17. Europaparlamentet uppmanar EU och dess partner bland de minst utvecklade länderna att förbättra samarbetet när det gäller att främja god samhällsstyrning, demokrati, mänskliga rättigheter och jämställdhet.
18. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen.